

N. S. Larsen: Jeg skal tillade mig at fraraade Sagens Tilbagevisning til Udvalget. Det forekommer mig, at Udvalget har Krav paa gennem en Afstemning at faa Tingets Mening om dette Spørgsmaal at vide, navnlig hvor vidt her er Stemning for at ophæve Straffelovens § 180. Jeg fraraader derfor at stemme for dette Forslag om Sagens Tilbagevisning til Udvalget.

Ordføreren (Tang): Jeg tiltræder ganske den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem. Jeg skal ogsaa paa det bestemteste fraraade at føre Sagen tilbage til Udvalget.

N. Nielsen: Den Skæbne, dette Forslag, som vi behandle, har faaet, er jo noget trang, og disse mange forskellige Indstillinger, der foreligge fra Udvalget, gøre, at det er næsten umuligt for de Medlemmer, som ikke specielt have bestået sig med dette Spørgsmaal, at danne sig en Mening eller finde ud af, hvorledes man kan faa et helstøbt Lovforslag ud af denne 2den Behandling. Jeg kan derfor ikke andet end støtte det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgrets (Harald Jensen); thi det staar saaledes for mig, at ihvorvel jeg kunde følge det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), saa er jeg dog ikke tilfreds med, hvad han ønsker vedtaget, medens jeg i modsat Fald ved at følge Udvalgets Flertal heller ikke vilde føle mig tilfreds, og naar nu det ærede Medlem fra Stubbeboing (N. S. Larsen) saade, at Udvalget har Krav paa at faa at vide, om dette Ting vil gaa med til Ophævelsen af Straffelovens § 180, saa synes jeg, at dette Spørgsmaal ikke har en saa aktuel Betydning, at vi af Hensyn hertil skulde fortsætte denne Behandling. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det ærede Ting at stemme for dette Forslag om at stanse Behandlingen af dette Forslag og henvide det til fornøjet Overvejelse i Udvalget.

Da ikke flere begærede Ordet, var Forhandlingen om dette Spørgsmaal sluttet.

Forslag af Harald Jensen om at vise Sagen tilbage til Udvalget

forkastedes med 42 Stemmer mod 20.

Man gik derefter tilbage til Forhandling om selve Lovforslaget.

Wagner: Det ærede Medlem fra Vejle (Falkenstjerne) fremkom med en Bemærkning til mig i Anledning af den kritiske, jeg havde fremført mod hans Underændringsforslag. Det forekommer mig, at det ærede Medlem gjorde sig skyldig i nogen Modsigelse, idet han paa den ene Side fremhævede, at Undskyldningen for hans Forslag maa søges i, at det udtrykkelig betegnes som værende af demonstrativ Natur, og paa den anden Side gjorde gjældende, at der virkelig maa siges at være tilstrækkelig Hjemmel i Lovgivningen til, at man kan undvære § 180. Det forekommer mig, at var dette sandt, vilde det være naturligt at fremsætte et Forslag om Ophævelsen af Straffelovens § 180, ikke demonstrativt, men for Alvor med den Hensigt at faa det vedtaget. Har man den anden Hjemmel i Lovgivningen, saa er § 180 ikke i og for sig saa tilstulende, at der kunde være nogen Grund til at holde paa den. Er det det ærede Medlems Mening, at Forslaget kun er fremsat for at give en Mening til Rende om, at man anser den nuværende Ordning for uehdig, saa kan jeg erklære mig for at være mindre uenig med det ærede Medlem, saa er det nærmest et formelt Spørgsmaal, om det ikke havde været heldigere at udtrykke denne Misforholdelse ved en Dagsorden, fremfor at fremkomme med et Forslag, om hvilket man maa tilstaa, at det vil kunne medføre meget skæbnsvangre Følger, naar det vedtages. Er det derimod Meningen, at man vil stemme for Underændringsforslaget, fordi der i Forvejen er tilstrækkelig Hjemmel i Lovgivningen til at straffe Utugtserhverv, saa er jeg absolut uenig med det ærede Medlem. Jeg har ganske vist ikke overset, at Sædelighedslovgivningen ikke er forsvunden med § 180, det er langt fra Tilfældet, men al Kontrol med Utugtserhvervet er i det væsentlige forsvunden. § 185 i Straffeloven byder jo et ganske overordenlig svagt Værn paa dette Omraade; der staar deri: „Den, som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød eller med Forbedringshusarbejde“. I denne Paragraf indeholdes i Virkeligheden ikke nogen som helst Hjemmel til at begrænse Utugtserhvervet. Selvfølgelig, naar de, som drive Utugtserhverv, give offentlig Forargelse, hvilket de meget godt kunne, saa vilde de komme ind under § 185; men hvis de afholde sig fra at give offentlig Forargelse, hvilket de ogsaa meget godt kunne, saa kunne de drive deres Erhverv uden at falde ind under § 185. Det vil være let at paavise, at der bliver mangfoldige Huller tilbage i vor Sædelig-